

Ankara Garında Bekledim Seni

– Muzaffer 45 · 03 Aralık 2012

Ankara Garında Bekledim Seni // gecenin sođuđu
kuru ayaza çaldı
ve ben
yorgunum
uykusuzum
umutsuzum
bu gece
Ankara Garındayım
seni bekliyorum Âye yirmiüçkırkbeş trenini bekliyorum
yani seni
gecenin son trenini
hangi şehirden gelecek
bilmiyorum
hangi yönden gelecek
bilmiyorum
seni getirecek olan treni
seni bekliyorum Âye
yalnız seni yolcu salonunun
kör ışıklı lâmbaları
soğuk kanepelerde
oturanları
uyuyanları
yani adamları
sarı ve soluk gösteriyor
tanımam bunları
bilmem bu yolcuları
ben seni bekliyorum Âye
yalnız seni kırmızı bir tek karanfil elimde
o senin sevdiğin
ben bir karanfilim dediğın
kırmızı karanfil
bir de ıslak mendil
seni beklerken
ağlamaklı olduğum
gözyaşımı sildiğın mendil duvarda tozlu kristal ayna

yorgun ve bitkin gösterir
baktıkça beni bana
seni görmek için
eğilip baktım ona
seni göremedim,
içinde yoktun Âye ellerim ceplerimde
ısıtıyorum ellerimi
yoldan geleceksin
üşümüş olacaksın diye
sen ve ellerin paltom sıcak
içim zaten yanıyor sana
kollarım seni saracak
ellerim ellerini
bedenim ısıtacak seni Âye her tren girişinde gara
gözümü alıyor farları
aydınlatıyor duvarları
gözlerim kamaşıyor ışıktan
bakamıyorum peronlara
göremiyorum
yoksun. Âye şikâyetçiyim geçmeyen zamanlardan
bir de seni getirmeyen trenlerden
bir de ağır vuran kampanalardan
bir de çelik raylardan
üstümden geçiyor hepse
bir bir durmadan, durmadan Âye son trenin girdiğinde gara gecenin körüydü Ankara
bütün vagonlar boşaldı
tüm kapılar kapandı
ışıklar söndü
umutlarım içime döndü
içim yandı içim de
yine gelmedin Âye gözlerim gecelerde
inmediğin vagonlara asılı kaldı
vay anasına
bu ne haldı ...
gece bitti
gelmedin
yine yoksun Âye ! bir gün gelirsin diye
seni hep beklerim Ayem
bu sana yeminimdir/ ahtımdır

budur yaşamakta gayem

muzaffer Yıldırım